

ARJEN JOHTAMINEN

Käytännön esimiestyötä, Moisalo, Veli-Pekka, Infor, 2010

"Turkulainen palkankorotuskeskustelu sujuu yleensä näin: Alainen, Et sää lisää palkkaa anna? -Esimies, No, en varmaan anna. - Alainen, Sitä määkin."- case, s. 173

VTM Veli-Pekka Moisalo on kokenut yritysvalmentaja ja johdon kouluttaja. Hänen taustansa on teollisuudessa, mutta jo pitemmän aikaa hän on tehnyt erilaisia kehittämis- ja valmennusprojekteja eri työnantajien lukuun ja toimii viimein itsenäisenä yrittäjänä.

Tämä juuri ilmestynyt kirja käsittelee otsikkonsa mukaisesti käytännön esimiestyötä arjen tilanteissa. Aihepiiri on tietysti lukijalle pääosin tuttu, mutta kannattaa muistaa, että erityisesti 2000-luvulla on alkanut ilmestyä tutkimuksia ja kirjallisuutta siitä, kuinka esimiehisuus ei olekaan selvää kaikille esimiestyötä tekeville. Mm. tunnettu organisaatiopsykologi Pekka Järvinen on kirjoittanut ja puhunut siitä, kuinka monet esimiehet sekä laiminlyövät että jopa vieroksuvat esimiesrooliaan. Siksi on perusteltua kirjoittaa vanhasta aiheesta uusi, jokapäiväisessä työssä esimiestä auttava kirja.

Moisalo käsittelee esimiestyötä erittäin laaja-alaisesti. Hän toteaa jo alussa, että suomalaiset ovat enemmän asiajohtajia ja puhtaita henkilöjohtajia on kovin vähän. Kuitenkin esimies saavuttaa tuloksensa alaistensa -ryhmänsä kanssa.

Kirjassa käsitellään esimiesroolia, esimiestaitoja, esimiestyön instrumentteja, ajan hallintaa vuorovaikutusta ja sosiaalisia suhteita, työyhteisöongelmia ja tietysti työn johtamisen käytäntöjä. Minua viehätti kovasti kirjan selkeän kielen arkipäiväisyys ja ehkä itsestään selvyyksienkin alleviivaus. Errare humanum est - "erehtyminen on inhimillistä" kääntyi aikoinaan eräässä luovuustutkija ja kouluttaja Jussi T. Kosken puheenvuorossa muotoon "erehtyminen on välttämätöntä". Hän painotti, ettei mitään uutta synny, ellei hyväksytä erehtymisen ja virheistä oppimisen mahdollisuutta. Moisalo kiteyttää saman asian muotoon "Jokainen organisaatio oppii virheistään vain, jos ne otetaan esille". - Tämä katsanto on vastakkainen nykyaikaiselle opille "kaikki on oikein".

Kirjassa on runsaasti pieniä käytännön elämän case-tapauksia, pohdintakysymyksiä ja aforismin kaltaisia pointteja, jotka pysähdyttävät lukijan työstämään omakohtaisesti esitettyjä käsityksiä suhteessa omiin kokemuksiin. Vaikka pahimmat 90-luvun tiimihullutukset ovatkin jo taakse jäänyttä elämää, Moisalo käsittelee tiimityön parhaita puolia ja oikeaa soveltamista: esimiesvastuuta ei voi vyöryttää tiimiksi kutsutulle henkilöryhmälle. Hyvin painokkaasti Moisalo tuo esiin sen, että jokaisen esimiehen tulisi luoda oma johtamisfilosofiansa, joka sopii juuri omaan organisaatioon. Siitä tulisi pitää kiinni, joskin erilaiset muutokset pakottavat miettimään filosofian muokkaamista tilanteita vastaavaksi. Mutta se tulisi tehdä avoimesti, tietoisesti ja oma identiteetti säilyttäen.

Virkistävä lisäys kevään johtamiskirjojen tarjontaan, jossa näytään askaroivan lisääntyvässä määrin strategioiden maailmassa ja jokapäiväiset, taktiset esimiestilanteet jäävät enemmän sivuun. Lienevätkö vähemmän hienoja teemoja?

Martti Helsilä